

Lắng nghe lời sỏi đá gọi ...

Cư sĩ Liên Hoa

Đã bao lần, ta gọi vào trăm năm để cho tâm tình lên tiếng nói, như cất lên lời ngọt ngào của đá. Có người cho rằng sỏi đá là vô hồn, vô tình, như vết chai sạn trong tâm, như vật cứng rào cản lối vào, làm xoá mờ tư tưởng rộng xa... nhưng khi chạm vào đá với lời thơ ca tụng, với nâng niu, săn sóc như chạm phải vào trái tim rung động, đánh thức lòng đá, đá sẽ cất lên lời nói. Tiếng nói của đá sẽ là lời kêu gọi đến con người, nhân loại, khi niềm tin vượt mất, khi cơn say huyền mộng vừa trợn vện, trôi qua, khi bàn tay còn thần thờ vu vi theo gió ...và còn lại chẳng là tấm lòng, là tình yêu xuất hiện thắm ướt trên mảnh đất khô cằn của nội tâm, như nước đem vào sa mạc cháy bỏng, vô tình, xoá cơn mê đã từng như choá lòà mộng tưởng, đã từng vắt cạn tiếng lòng.

Hạnh phúc đã nằm lớn vờn đâu đây, trên từng góc cạnh rải rơi trên mặt đất, trên tấm thân của năm tháng, trong khối sương mờ buổi sáng, ánh nắng ban trưa, những cơn mưa gió bất chợt đổ về, và trong tấm lòng khơi lên chất người mở rộng, chờ bắt lấy làm nền cho thực tại.

Tất cả cuộc đi tìm kiếm của nhân loại vẫn là dẫn thân đi tìm đến chất người nhân bản cho cuộc hiện sinh trên cõi trần gian này. Ra đi là vong thân, là chạy theo cuộc tình để yêu thân mình, tạo cho tâm những mảnh vá vúi, nhân lên ảo tưởng, thêm thắt cơn mê, bồi đắp thêm tri thức, kiến thức, vọng thức, xa lìa bản tâm...

Cho nên, để rồi cũng phải tìm đường về, nơi bến nhỏ chiều hôm, có con đò không người chèo yên lặng bên dòng sông bao đời lay sóng, có ánh trăng sáng vẫn muôn màu lộ diện khi nhón gót nhìn vào tâm, lắng nghe tiếng sóng rạt rào. Phải chăng tấm lòng, chất sống, tình yêu là suối nguồn của mọi dẫn thân vì con người...Không có tấm lòng với tâm bồ đề, với sự chân chất, thành tâm, sống thực... thì tất cả bản chất người hư tạo sẽ rơi rụng trước vầng sáng chiếu soi của tuệ giác, hiển lộ được bản chất hư vọng của mọi hiện tượng từ tâm hay vật... nhưng, tinh yếu hay bản chất của tình yêu con người sẽ vực dậy mọi miền trong sáng của tâm, đi với con người, và vì con người. Sao ta không bắt gió để gió nằm yên ngủ trên đá, lắng nghe tiếng thì thầm của đá, lời chân tình, gần bên đây, trong ta và đó có phải là huyền thoại đẹp, sáng tạo của một đời người... đem dâng cho cuộc đời nhiều biến loạn, hoang vu này...

*Ta gom gói đá đếm lời
Trăm năm, tuổi đã vô tình xót xa
Nghe trong cõi gió, mộng dài*

đời đi qua lại, phận mình đứng yên

*ngày xưa, đá ở biển xanh
theo tình, nên đá lăn đi trở về
một mai, theo dấu chân người
đem càn khôn bỏ nơi tình chân không*

*hồn còn hỏi đá bao lâu
tóc xanh mòn mỗi ngóng đôi hoang vu
áo bay ngàn trước dậm sau
đêm qua, có kẻ rong chơi trên đời..*

Ngày 12.04.2010
Lúc 1:15 sáng

